

ΦΛΑΜΑΝΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΚΟΝΣΙΑΝΣ

|| Η ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ ||

Α'.

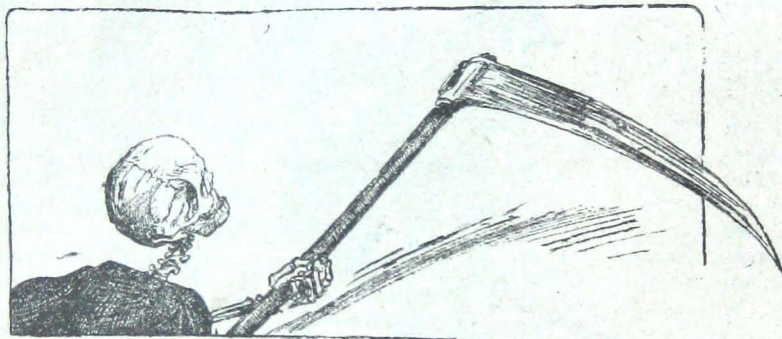
Ένας αιώνας τρομερών πολέμων είχε περάσει πάνω από τον κόσμο. Έξαντλημένη πεινά απ' τα μίση και τις βιαιότητες, η ανθρωπότητα άφησε να πέσει απ' τα χέρια της το φάσαγο των αίματοχυσιών. Και ο Θεός λυπήθηκε τα ένοχα πλάσματά του και τους έστειλε τον άγγελο της συμφιλίωσης και της ειρήνης...

Κάτου όμως στον κόσμο, η Ξω από τον κόσμο, σε μία σπηλιά, πάνω σ' ένα θρόνο από ανθρώπινα κόκκαλα, καθόταν ένας σκελετός, που φορούσε μία χρυσή κορδύνα στο κεφάλι. Δίπλα του ήταν ένα μεγάλο δρεπάνι. Κρατούσε το κεφάλι του άκουμπησμένο στο χέρι, το βλέμμα του πλανιόταν άφηρημένο στο διάστημα και φαινόταν βυθισμένος σε σκέψεις οδυνηρές. Ο σκελετός αυτός με την κορδύνα ήταν η Α. Μ. ο Θάνατος.

Πιο πέρα απ' αυτόν έστεκαν διάφορα πρόσωπα, που αποτελούσαν τη συνοδεία του. Ήταν η Πανούκλα, μία κυρία με σοβαρό και αξιοσέβαστο παρουσιαστικό. Στην άγκαλιά της κρατούσε το μορφό της, που τόλεγε: «Άγαπημένη μου Χολέρα!»

Δίπλα της ήταν μία γοηιά κοκκαλιέρα: η Πείνα, μαζί με το γιό της τον Τύφο. Πιο πέρα στεκόταν ένας ιππότης με στρογγυλά χαρακτηριστικά και μία μεγάλη ούλη στο πρόσωπο, ο Πόλεμος, και ακόμα πιο πέρα ήταν μαζεμένη η άλλη ακολουθία της Α. Μ. του Θανάτου: η Λέπρα, ο Πυρετός, η Φθίσις, η Μανία, η Έπιληψία, η Αποπληξία κλπ.!

Όλοι έστεκαν σιωπηλοί. Ο βασιλιάς Θάνατος ήταν στενοχωρημένος και σκεπτικός και κανείς δεν τολμούσε να διαταράξει τις σκέψεις του. Μία βαρεία κατήφεια είχε σκεπάσει το καταχθόνιο εκείνο ανάκτορο του θανάτου. Η ειρήνη βασιλευσε παντού. Δεν υπήρχαν πεινά πόλεμοι. Οι άνθρωποι, δοκιμασμένοι από τη δυστυχία, ζούσαν συγκρατημένα, κντταζαν τη δουλειά τους. Η αρρώστειες δεν έθροζαν πεινά. Λαοί δολιχόηροι είχαν πέσει στα λείδια των μαχών. Η γη ήταν πεινά αρκετά ευρύχωρη για τους κατοίκους της. Δεν υπήρχε πεινά πείνα. Όλ' αυτά σκορπούσαν την άπελπισία στο βασίλειο του θανάτου...

— Άμοιρε βασιληά!... μουμούρισε η Πανούκλα.

Άξαφνα μεγάλος θόρυβος άκούστηκε απέξω. Ο βασιλιάς Θάνατος σήκωσε άπότομα το κεφάλι του και ρώτησε άνήσυχτα:

— Τι συμβαίνει; Ποιός είναι;

Ο θόρυβος μεγάλωσε. Λάμψεις εκδιαιτωτικές έρχόντουσαν από την είσοδο της σπηλιάς. Ο Πόλεμος έτρεξε έξω και σε λίγο ξαναγύρισε και άνήγγειλε:

— Έρχεται η υπερτάτη μεγαλειότης της Φοίξης, ο βασιλεύς του Σκότους, ο Σατανάς!

— Ο ξάδελφός μου! είτε ο Θάνατος και σηκώθηκε. Τι να θέλη τέτοια ώρα εδώ;...

Και εϋθύς άμέσως παρουσιάστηκε ο Σατανάς με την ακολουθία των Δαιμόνων του. Είχε μακρινά κέρατα με χρυσομένες τις άκρες, μάτια σαν άναμμένα κάρβουνα, δόντια τεράστια. Τα σουβλερά του νύχια έμοιαζαν σαν χαλιόδινες λάμες και όταν κινούσε τα χείλη του, ένω χαιρετούσε χαμογελώντας, άστραπές ξέφαιναν και πεταγόντουσαν απ' το στόμά του. Η ένδιμασία του ήταν άπλη, μα έπιβλητική.

Ο βασιλιάς Θάνατος προχώρησε να τον προΰπαντήσει. Άφου χαιρετηθήκανε, καθήσανε ο ένας δίπλα στον άλλο και άρχισαν να συνομιλούν.

— Δουπόν, άγαπητέ μου ξάδελφε; ρώτησε ο βασιλιάς του Σκότους.

— Άσχημα, άποκρίθηκε ο Θάνατος με έναν άναστεναγμό.

— Ναί, έχεις δίκιο, είπε ο Σατανάς. Πάνε δέκα νύχτες τώρα, που ο άνεμος του βορρά περνώντας μούφερε το μήνυμα πως είσαι άρρωστος. Δεν θέλησα να το πιστέψω. Ο Θάνατος άρρωστος!...

Κι' ο Σατανάς γέλασε με την καρδιά του. Φαινόταν εϋθυμικός κι' ο ξάδελφός του ο Θάνατος κινώθηκε.

— Μη θυμώνεις, του είπε ο βασιλιάς του Σκότους, που είμαι εϋθυμικός; εϋδιάθετος. Φαντάζομαι ότι κι' εσύ θα διώξεις άπτη την καταραμένη κατήφεια από πάνω σου, όταν θα μάθης αυτό ποΐχω να σου πω.

— Έχεις να μου πής; Έχεις να μου πής τίποτε ευχάριστο;

— Ναί, όταν θα μείνουμε μόνοι.

Σ' ένα νεύμα του βασιληά Θανάτου η Πείνα, ο Πόλεμος, η Πα-

νούκλα, η Έπιληψία, ο Πυρετός κι' όλη η άλλη ακολουθία του, άδειασε την αίθουσα. Τότε ο Σατανάς έσκυψε κοντά στο αυτί του Θανάτου κι' άρχισε να του μιλή όρα πολλή, με σιγανή και βραχνή φωνή. Φαίνεται όμως πως ο Θάνατος τον άκουγε με κάποια δυσπιστία, γιατί σε μία στιγμή ο Διάβολος ήφωσε τη φωνή του:

— Άκουσέ με ως το τέλος. Τα πράγματα πάνε πολύ άσχημα και για σένα και για την Κόλαση. Άν δεν μπορέσουμε να βοήθουμε τον τρόπο να διορθώσουμε άπτη τη θλιβερή κατάσταση, τότε από ίσχυροί μεγαιστάνες του Όλέθρου που είμαστε, δεν θα μās μείνη τίποτε άλλο από το να γίνουμε ταπεινοί θεράποντες του Ίεχωβά...

Ο Θάνατος έκανε μία κίνηση. Ήταν σύμφωνος ως προς την κατάσταση, μα άμφέβαλλε ότι θα μπορούσε να βοήθη ένα μέσον θεραπείας. Ο Σατανάς πήρε τότε ένα μυστηριώδες ύφρος, έσκυψε περισσότερο στ' αυτί του ξαδέλφου του και άρχισε να μιλή πιο βραχνά από πριν, συνοδεύοντας τις ανακοινώσεις του με χαρακτηριστικές χειρονομίες. Μα ο Θάνατος, παρ' όλ' αυτά, εξακολουθούσε να φαίνεται δύσπιστος.

— Παρακολούθησέ με, άγαπητέ μου ξάδελφε, φώναξε στο τέλος δυνατώτερα ο βασιλιάς του Σκότους, παρακολούθησέ με και θα καταλάβης. Συμβουλευθήκα γι' αυτό και τον Έρμη και τον Ζωροάστρη και τον Παράκελσο.

— Και το βρήκες; ρώτησε ο Θάνατος.

Ο Σατανάς άνορθώθηκε. Στη φριχτή του μορφή ζωγραφίστηκε μία άποτροπιαστική έκφρασις θριάμβου.

— Το βρήκα! έκραύγασε.

— Και αυτό το δηλητήριο θα είναι αρκετά δραστικό, ώστε να μās δώσει την ευτυχία που χάσαμε; Θα είναι αρκετά ίσχυρό, ώστε να εξασφαλίση το θρίαμβο της Κολάσεως και του Θανάτου πάνω στην ανθρωπότητα;

— Είμαι βέβαιος γι' αυτό, άποκρίθηκε ο Σατανάς, όπως είμαι βέβαιος και για την αιώνια καταδίκη μου από τον Ίεχωβά!

Άξαφνα, τη στιγμή αυτή έσήμαναν μεσάνυχτα.

— Άσταρώθ! φώναξε ο Σατανάς και σηκώθηκε από τη θέση του. Πνεύματα της Κολάσεως, όλοι εδώ!

Και με μιάς το καταχθόνιο ανάκτορο του Θανάτου γέμισε από την ακολουθία του βασιληά του Σκότους, που έτρεξε στην

πρόσκλησή του.

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε ο Θάνατος. Φεύγεις, ξάδελφε;

— Ναί.

— Και δεν είναι δυνατόν να ιδω κι' εγώ την καινούργια εφεύρεσί σου, με την όποία θ' αφανίσουμε τον κόσμο;

— Το έπιθυμείς πολύ αυτό; ρώτησε ο Σατανάς.

— Άμφιβάλλεις;

— Έ, λοιπόν, εμπρός!

Σ' ένα ποδόταγμα του άθνητη τους, τα πνεύματα της Κολάσεως άπλωσαν τις μαύρες φτερούγες τους, άρπασαν άπάνω τους το Θάνατο με την ακολουθία του: την Πανούκλα, τον Πόλεμο, την Πείνα, τον Τύφο, την Έπιληψία, και χύθηκαν στο άπειρο. Και όλη αυτή η φριχτή συνοδεία άρχισε να γλιστρά ανάμεσα στην ατμόσφαιρα, που ανατριχίαζε στο πέρασμά της και θόλωνε και σκοτεινίαζε σαν να περνούσε ένα κοπάδι νυχτοβίαν πουλιών.

Οι άστρονόμοι, που άγρυπνούσαν τη νύχτα αυτή στα άστεροσκοπεία της γης, βυθίστηκαν ξαφνικά μέσα στο πιο πυκνό σκοτάδι. Και την άλλη μέρα, για να δικαιολογηθούν κι' αυτοί, διεκήρυξαν ότι εκείνη τη νύχτα είχε συμβη μία ολοκληρωτική έκλειψη της σελήνης, όπως είχαν προαναγγείλει οι Καζαμίες, που είχαν συντάξει!...

Στο άλλο φύλλο θα δημοσιεύσουμε τη συνέχεια της Φλαμανδικής αυτης παραδόσεως, μπαίνοντας στο άλχημιστικό έργοστηριο του Σατανά, όπου κατεσκευάσθη το δηλητήριο της καταστροφής της ανθρωπότητος.

ΑΝΡΙ ΚΟΝΣΙΑΝΣ

